

Neděle 27.10. 2013 – Sbor CB v Praze 3

Text: „*Usilujte o pokoj toho města, do kterého jsem vás přestěhoval, modlete se za ně Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.*“ (Jer 29, 1-14 ; spec. 7.v.)

V pátek a v sobotu se u nás konaly předčasné volby do parlamentu ČR a dnes už známe jejich výsledky. Nebylo to poprvé, kdy se lidé ptali, koho mají volit? Za 23 let polistopadové historie zkoušeli dávat důvěru tu jedné, tu druhé straně a pokaždé to dopadlo velmi podobně. Volební sliby a programy jsou jedna věc a každodenní realita věc druhá. V naší zemi politici stále ještě nechápou politiku jako službu lidem a společnosti, nýbrž jako příležitost dostat se k moci, udělat kariéru a rychleji zbohatnout. Proti korupci jsou všichni jen do té chvíle, dokud se neobjeví příležitost využít svůj vliv a přístup k informacím. Žijeme v zemi, ve které skoro nic nefunguje tak, jak má: justice nedokáže potrestat miliardové privatizační krádeže, policie nedokáže usvědčit ze zločinů známé „kmotry“ a silniční piráty a parlament neumí prosadit takové zákony, které nás přiblíží k civilizované Evropě. Situace není vůbec povzbudivá.

Dnes jsme si nad Bibli připomněli smutnou kapitolu z dějin starověkého Izraele. Prorok Jeremjáš mluví na přelomu 7. a 6. století před Kristem o blížící se katastrofě, o zničení Jeruzaléma a zajetí jeho obyvatel. Nikdo tomu nechce věřit. Během 10 let se ovšem Jeremjášova slova naplní a Boží lid prožívá jednu z největších tragédií své historie. Judští vyhnanci v babylonské cizině čekají, že se všechno vysvětlí jako omyl a že trápení a pokoření skončí. Místo toho slyší Boží slovo, které říká něco jiného....

1. Zvláštní místo pro Boží církev

V Jeremjášově dopise slyší zajatci Boží komentář ke svému údělu. Židé v zajetí se dovídají, že to bude trvat ještě několik desítek let, než se budou moci vrátit domů! Je to vůbec možné?

Pán Bůh ujišťuje zajatce v cizí zemi o tom, že Jeho tresty nejsou koncem Jeho plánů. Soud a trest to není poslední slovo. Boží myšlení je *myšlení o pokoji, ne o trápení*. Pán Bůh se zase smiluje nad svými věřícími a oni se budou moci vrátit domů.

Ovšem než se tak stane, mají se k celé situaci postavit čelem. Mají dobu života v cizí zemi přijmout jako Boží čas a využít jej se vším všudy... „*Stavějte domy a byďte v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody...*“ Zajetí nemá zůstat „hluchým obdobím“, nenaplněným časem... Judští zajatci mají přijmout svou situaci, žít svůj život jako kdyby byli doma a v daleké cizině „*hledat Hospodina celým srdcem, volat ke svému Bohu, modlit se k Němu*“. Období zajetí se má stát obdobím nových zkušeností s Bohem a Jeho pomocí.

2. Zvláštní úkol (v.7.)

Snad vůbec nejtěžší pro judské zajatce bylo to, co najdeme v 7.v.: „*Usilujte o pokoj toho města a modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.*“ Babylonská cizina to nejsou jen nenáviděné kulisy jejich života, které budou brzy vyměněné za ty původní, judské. Babylon to je oblast, kde Bůh jedná. Pán Bůh neopustil svou církev, On je s ní i v zajetí. Je to neuvěřitelný, neslýchaný požadavek! Nejrady by měli všechno rychle za sebou, nejrady by na všechno zapomněli! Ale slyší, že to nepůjde, že to bude jinak. Je to tvrdá výchova, když Bůh v nesnadné situaci požaduje od svých věrných, aby se chovali v cizině „*jako doma*“! Ale Pán Bůh dobře ví, co Jeho lidé potřebují! A tak je tím pokořením před nepřáteli, bolestným vykořeněním z domácího prostředí a dalšími nepřijemnými zkušenostmi vychovává. Boží lid se má vzpamatovat, vrátit v pokání k Bohu a zase Mu oddaně sloužit. Aby u toho Boží lidé nezahořkli, aby v sobě neživili nenávist proti nepřátelům, aby jim ta *nenávist nezatemnila* mysl a nezastřela výhled na všechno, *ordinuje jim Bůh modlitbu* za Babylon. - Kdo jste to už zkusili, víte, jak to v životě pomáhá. Když se totiž za něco modlíme, získáváme k tomu postupně jiný vztah. Začněte se modlit za nepřijemného šéfa, za nemožného souseda nebo za někoho, kdo vám leze na nervy! Po čase zjistíte, že můžete myslet na toho dotyčného s větším klidem než dříve. O to se Bohu jedná:

aby měli judští k Babylonu ten správný vztah. Jinak se nemůže nic změnit! Dobu zajetí nemají jen protrpět, ale prožít se svým Bohem.

3. Kristova církev ve světě

To, co je pro judské v zajetí neslýchaným požadavkem (*aby se modlili za Babylon*), to je pro nás křesťany známou výzvou a úkolem. Určitě se už některým z vás vybavila Ježíšova slova o lásce k nepřátelům anebo apoštolská výzva k modlitbám za „*vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem...*“ (1Tm 2,1-4)

Situace nás křesťanů v r. 2013 v naší zemi je úplně jiná, než Judejců v babylonském zajetí. Žijeme ve svobodné zemi a máme se dobře. Že si svobodu a demokracii představujeme jinak, než ji zažíváme, jsme si pověděli hned na začátku. Ale kvůli tomu si nebudeme zoufat. Chceme se a budeme se modlit. Tak k nám mluví Bůh prostřednictvím starého příběhu. Boží slovo k Judejcům je Božím slovem k nám. Také my jsme v určitém smyslu „v cizině“. Jako křesťané se pohybuje v prostředí, ve kterém nejsou nejvyššími hodnotami ani pravda, ani spravedlnost, ani právo a ani zákony. Spíše se setkáváme s různými polopravdami a lží a vidíme, jak právo a spravedlnost je na straně silnějšího, bohatšího a vlivnějšího. Nemůžeme s tím souhlasit, ale nemůžeme to ani změnit. Jediné, co můžeme a máme, je nepřestat doufat, nepřestat věřit, že právo a spravedlnost nakonec zvítězí. Pán Bůh se o to postará. Ale zatím si připadáme možná podobně nešťastní a skleslí jako Boží lidé v babylonském zajetí tenkrát.

Právě proto, že máme často poraženeckou náladu, potřebujeme slyšet to, co měl prorok Jeremiáš pro judské. *Právě proto*, že jsme v pokušení stáhnout se do ústraní, o nic se nezajímat, do ničeho nezasahovat, zvláště do politiky ne, potřebujeme slyšet také my dnes Boží slovo. Také my se máme modlit za svět, ve kterém žijeme. A modlitba za politiky je vstup do politiky! Nejen to! Máme se aktivně podílet na tom, aby to na světě bylo co nejlepší. Nemáme rezignovat na své postoje, na své křesťanství! Máme je žít poctivě a opravdově tam, kde jsme. Přestože si připadáme ztraceni, má to smysl věřit, modlit se a křesťansky žít.

Podle starého prorockého slova můžeme říct, že *stavíme své domy* jako ostatní. Ale jejich dveře jsou otevřené a jsme připraveni přijmout hosty. *Vysazujeme zahrady* a jíme jejich ovoce. Ale nemáme je pouze pro sebe. Jsme ochotni se podělit s potřebnými... *Zakládáme rodiny* jako ostatní. Ale jejich středem je Ježíš Kristus a vládne v nich porozumění a láska. Ukazuje se, že život v odpovědnosti před Bohem má vliv na ovzduší ve společnosti. Podle průzkumu v Německu má celá společnost užitek z toho, že má mezi svými občany křesťany. Čím je v národě více věřících lidí, tím je to lepší.

Křesťané *tím*, že kladou důraz na rodinu, připomínají ostatním Boží vůli, *tím*, že mají více dětí, jsou příkladem obětavosti, *tím*, že děti většinou dobře vychovávají, předávají další generaci biblické principy. Křesťané díky své víře se bojí méně než ostatní (*nezaměstnanosti, stáří, smrti*) a tím šíří kolem sebe optimismus a naději. Křesťané jsou obvykle obětavější v práci, mají obecně větší zájem o vzdělání, silnější sociální citění a jsou ochotni pomáhat.

V jednom příspěvku do LN napsal spisovatel Ludvík Vaculík, že církev nepůsobí jen dovnitř, ale má větší úkol venku. Vyjádřil přesvědčení, že *rozvoj křesťanského myšlení a jednání může bránit kriminalitě více než rozvoj policie*. Je to pro nás povzbuzením, když si můžeme něco takového přečíst v novinách! - Modleme se „*Přijď království Tvé!*“, ale dokud nepřijde, plníme své úkoly uprostřed světa, do kterého nás Bůh postavil. Žijme podle vzoru Ježíše Krista, který splnil své poslání tím, že obětoval sám sebe. Boží Syn Ježíš Kristus tak otevřel lidem přístup k Božimu odpuštění a k novému životu. Když jdeme Boží cestou, ukazujeme dalším lidem, jak víra v Ježíše Krista pomáhá, jak Boží láska mění lidi a jak naděje, která je od Krista, působí jako *sůl země a světlo světa*. Náš Pán Ježíš Kristus nás potřebuje v našem národě: potřebuje naše modlitby, naše křesťanské postoje a náš vliv. Chce nás použít k tomu, aby se další lidé rozhodli pro Jeho cestu a aby se národ vrátil k Němu.

Bronislav Kaleta